

אין עוד מלבדו
אין יחיד ומיוחד

בית שלמה

פר' יואמר משה אלהיך קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה' (ט', ז)

פר' שמיני
תשפ"ג
גליון 334
נא לשמור על קדושת הגליון
נא לא לעיין בו בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמות
מורי ורבי יצחק ב"ר יעקב יגן
הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא
מור"ר אבי ר' דוד שלום ב"ר שלמה רב
הרה"ק רבי משולם זושא ב"ר אהרן יוסף
הרה"ק רבי חיים ב"ר אריה ליבוש
רבי יהושע העשיל ב"ר יצחק זואל
הרה"ק רבי יששכר ליב ב"ר שמואל
הרה"ק רבי יהודא מאיר שפירא
משפטייוקע ב"ר פינחס מקאריץ
הרה"ק רבי משה מקאברין ב"ר ישראל
הרה"ק רבי מרדכי שלום יוסף ב"ר אהרן

פרפראות בדרך מוסר על פרשת השבוע
יוצא לאור ע"י עמותת "משנה שלמה" כל הזכויות שמורות

לקבלת גליון זה למייל שלחו בקשה ל- MISHNA.SHLEMA@gmail.com | לתרומות והקדשות ולהפצה 052-580-2345

"ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה' (ט', ז)

רש"י - קרב אל המזבח. שהיה אהרן בוש וירא לגשת. אמר לו משה למה אתה בוש, לכך נבחרת ידוע כי כל מה שהתורה מספרת לנו הוא בחינת תורה הוראה ואין כוונתה ח"ו לספר סיפורים בעלמא ולכן יש להבין מה מלמדת אותנו התורה בפס' הנ"ל המדבר על מה שהיה בזמן חנוכת המשכן דבר שלא יהיה בשנית אלא רק לשעתו ונראה לרמז כי מהפס' הנ"ל נלמד על כך שכאשר יהודי רוצה להוכיח מישהו ולהחזירו למוטב עליו להיות מושלם בעצמו באותו הדבר ורק אח"כ יפנה להחזיר את האחרים למוטב באותו עניין בחינת קשוט עצמן ואח"כ קשוט אחרים וזהו מה

שאומו משה רע"ה לאהרן עשה חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ורק אח"כ ובעד העם ולא בכדי נאמרו הדברים לאהרן שהרי אהרן היה מתעסק בלהשיב רבים מעוון כמו שנאמר עליו בגמרא סנהדרין (ו', ע"ב) "אהרן אוהב שלום ורודף שלום ומשים שלום בין אדם לחבירו שנאמר תורת אמת היתה בפייה ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעוון" וממנו יש ללמוד כי רק אחרי שאדם השלים את עצמו באותה המידה הוא יכול לתקן גם אחרים

"וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים" (ט', כ"ב)

רש"י ויברכם. ברכת כהנים יברכך, יאר, ישא כתב בספר טעמי המנהגים ומקורי הדינים בעניין ברכת כהנים "ועי' בכלבו אות י"א וז"ל שלמה תיקן ברכת כהנים בתפילה, ובפסוק ראשון ג' תיבות כנגד ג' אבות, ומברכין להם כדי שיזכור להם ברית אבות. פסוק שני חמש תיבות כנגד חמשה חומשי תורה, שבזכות אבות ניתנה תורה, וכן אומר באר חפרוה שרים, ואומר להם עשו מה שכתוב בתורה שניתנה בזכות אבות. פסוק שלישי ז' תיבות כנגד ז' רקיעים, ואומר להם שוכן שבעה רקיעים יברך אתכם. וכן הוא אומר הנה מטתו של שלמה שישים גיבורים סביב לה, וכי שלמה צריך שמירה, אלא שהי' חקוק סביב למיטתו ברכת כהנים שהן ששים אותיות." ועי' ט"ה סעיף תקס"ו

"ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אפבר וידם אהרן" (י', ג')

רש"י - וידם אהרן. קבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קבל, שנתחוד עמו הדבור, שנאמרה לו לברו פרשת שתויי יין משמע שאהרן שתק אחר דברי משה רבו ועניין זה בא ללמד את שלא להגיב אחרי דברי הרב בחינת לא להורות בפני רבו בחינת שאין תלמיד משיב את רבו ולכן זכה אהרן לקבל את פרשת שתויי יין ע"י שתיקן את עניין שהורו הלכה בפני רבם ולכן לא היה צריך רש"י להביא הוכחה לעניין זה וא"ת שהשכר שקיבל אהרן שנאמרה לו פרשת שתויי יין היה על קבלת הדין באהבה על זה מפרש רש"י בהמשך בפתיחה למאכלות אסורות (י"א, ב') "דברו אל בני ישראל. את כלם השוה להיות שלוחים בדבר זה, לפי שהשוו בדמימה וקבלו עליהם גורת המקום באהבה" ומכאן מוכח שעל קבלת הדין באהבה קיבל אהרן שכר זה ואילו על וידם אהרן על שלא ענה על דברי משה רע"ה קיבל אהרן את השכר שהקב"ה לימד אותו את פרשת שתויי יין

רש"י על המילים ותצא אש (פס' א') מפרש "רבי אלעזר אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן. רבי ישמעאל אומר שתויי יין נכנסו למקדש, תדע שאחר מיתתן הזהיר הנותרים שלא יכנסו שתויי יין למקדש. משל למלך, שהיה לו בן בית וכו', כדאיתא בויקרא רבה" וקשה הרי רש"י כותב כי ישנם שתי דעות מדוע מתו שני בני אהרן הראשונה שהורו הלכה בפני רבם והשניה שנכנסו שתויי יין למקדש אבל בהמשך מביא רש"י ראיה רק לדעה השניה ואומר לכן אח"כ נצטוו הנותרים שלא יכנסו שתויי יין ונשאלת השאלה מדוע רש"י לא מוכיח גם את הדעה הראשונה שהיא שהורו הלכה בפני רבם אלא ניתן לתרץ בס"ד כי את הדבר הנ"ל רואים בפס' עצמו שכן לאחר מיתת בני אהרן משה מדבר אל אהרן ואומר לו בקרובי אקדש וכו' ובסוף הפסוק נאמר וידם אהרן

"ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירצו ויפלו על פניהם" (ט', כ"ד)

הקב"ה על נס שקרה לו ובכך שהוא מודה לה' הוא מתבטל אליו באמרו כי אין עוד מלבדו וכך הוא הדבר בפס' היינו שבא רש"י לרמוז כי האש שירדה משמים לא הביאה את עם ישראל לגאווה וגאות על שזכו להורדת השכינה אלא אדרבה זה הוסיף להם ענווה ועל כן הם שבחו לקב"ה על הנס שעשה

רש"י מפרש כתרומתו שמפרש ושבחו ונשאלת השאלה מה בא רש"י ללמד אותנו בכך שהוא מפנה לתרגום וניתן לתרץ בס"ד כי פעמים עניין הירון בא ממצב של גאווה היינו שאדם מתגאה כי הוא הצליח במשהו וזה גורם לו לרנן ופעמים שרינה באה מתוך שפלות וענווה היינו שאדם משבח את

הורדת האש משמים בני"ה הקטינו את עצמם וזכו להיות בענווה בחינת מ"ה כנודע וע"י זה זכו לומר שירות ותשבחות לקב"ה כי רק העניו יכול להודות ולשבח את הבורא יתברך שמו

עימדה ולכן כתוב אח"כ ויפלו על פניהם בחינת התבטלות מוחלטת לקב"ה על הנס שנעשה להם וכן ניתן לראות עוד רמז לדבר שכן כתוב ויפלו על פניהם ואם ניקח את האותיות המקדימות למילה וירנו נקבל הק"ט מ"ה רמז שע"י מעשה

פרקי אבות פרק א'

משנה ט"ז – "שמאי אומר, עשה תורתך קבע. אמור מעט ועשה הרבה, והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות" הם צריכים ללכת לרב אחר ולא אליו כי הם לא שייכים אליו כי הוא שייך לעוה"ב ועל זה מובן מה שאומר שמאי עשה לך רב היינו שלכל אדם יש את הרב שהוא קשור לשורש נשמתו וכל אדם צריך לעשות לעצמו רב ששייך לשורש נשמתו ובנוסף נבין בעו"ה דבר נוסף כיצד קיבל הלל את הגרים אחרי ששמאי דחה אותם שהרי אסור לרב להתיר דבר שרב אחר אסר אלא על פי דברינו מובן הדבר שכן מה ששמאי דחה אותם זה רק כלפי עצמו אך הוא שלח אותם לרב אחר השייך לשורש נשמתם ולכן היות והם היו קשורים להלל היה מותר להם ללכת להלל אחרי שמאי

עם אדם לומד תורה בקדושה וטהרה וממעט בדיבור ומאמין שכל הקורות אותו הוא מה' יתברך ואף אחד לא יכול להיכנס לתחומו ללא רשותו של הקב"ה אזי בנקל יוכל הוא לקיים גם את המשך המשנה והיה מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות הסבר לדברי שמאי במשנה עשה לך רב אמור מעט ועשה הרבה והוזה מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות לכאורה ישנה סתירה בין דברי שמאי הוזה מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות לבין דחייתו את הגרים שדחה אותם באמת הבניין וניתן לתרץ זאת בס"ד כי שמאי הבין שהגרים לא שייכים לשורש נשמתו ולכן דחה אותם באמת הבניין מלשון אמת היינו רמז להם שבשביל הבניין האמיתי שלהם

משנת הצדיק – הרה"ק קרבי חיים הברשטאם בעל הדברי חיים – כ"ה ניסן

נולד בשנת תקנ"ז בעיר טרנוגורוד שבגליציה לרב אריה ליבוש ומרים זי"ע

רבותיו בחסידות היו רבי נפתלי צבי מרופשיץ ורבי צבי הירש מזידיטשוב. הוסמך להוראה על ידי הרב אפרים זלמן מרגליות מברודי נפטר בכ"ה בניסן ה'תרל"ו. ונקבר בעיר צאנו הוציא לאור את ספריו תהלת חיים, מעיין החיים, אורות חיים וכמובן ספריו המפורסמים שעל שמם נקרא דברי חיים

את המעשה הבא סיפר בעל השפע חיים זי"ע על בעל הדברי חיים שכשהיה סמוך על שולחן חותנו בעל הברוך טעם זי"ע לאחר נישואיו כשהוא צעיר לימים כבן י"ז שנה חשקה נפשו להגות בספר מורה נבוכים כשהבחין הברוך טעם שחתנו יושב ולומד בספר מורה נבוכים לא ראה זאת בעין יפה לסיבת היותו צעיר לימים, על כן הלך בסתר והצניע את הספר במחבוא, למחרת היום השתומם לראות שהספר אינו נמצא במקום שהטמינו, ונכנס לחדר חתנו וראה כי הדברי חיים יושב שוב עם הספר מורה נבוכים אותו העלים ממנו, באותו היום הלך שוב והטמין אותו במקום סתר אך למחרת היום שוב הבחין כי חתנו מצא את הספר והוגה בו, כך חזרו ונשנו הדברים כמה פעמים עד שלבסוף הסתיר את הספר במקום כזה שלא היה במציאות שילוד אשה ימצא אותו, ולמרבה פלא גם הפעם עלתה בידו של הדברי חיים למצוא את הספר כשראה חותנו הברוך טעם כי הספר שוב בידו, נענה ואמר לו רואה אני שלהסתיר ממך אין ביכולתי, אבל בכל זאת איני חפץ שתלמד בעצמך בספר, הבה ואלמד עמך את המורה נבוכים, כנודע מה שכתב הדברי חיים בהקדמה לספר ברוך טעם שכאשר היה סמוך על שולחנו של חותנו אחר נישואיו למד עמו לערך שנה אחת את רוב הש"ס עם הראשונים ובאותה תקופה היה גם מעשה זה שלמד עמו את המורה נבוכים

דובב שפתי ישנים – ליקוטים מספרים שפחות מוכרים

צמח צדיק – הרה"ק מנחם מנדל הגר ב"ר חיים זצוק"ל זי"ע

"כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו" (י"א ג')

מש"ה שנאמר פרסה כנ"ל. ולכן נהרג ע"י משה כדאי שם והנה ידוע כי הדינים יוצאים משם אדנ"י שהוא דינא דמלכותא ויש כ"ד צרופי אדנ"י. והנה י"ב צרופי אדנ"י נמתקים ע"י צרופי הוי' ב"ה ונשארו עוד י"ב צרופי אדנ"י העולים תש"פ כמנין מפרסת בלתי המתקה והמתקנן הוא ע"י תורת משה כי כשאדם הולך בדרך התורה ומקדם עצמו בדברים המתורים או נמתקין כל הדינים והבורות ברחמים ובחסדים. וזה מרמו הפסוק כי כן כל מפרסת פרסה ר"ל המתקת הי"ב צרופי אדנ"י העולים מפרסת הוא ע"י פרסה שנאמר משה שע"י תורת משה נמתקים כל הדינים ושוסעת שסע פרסה מרמו כי כן עוד שני פעמים משה כי פרסת הוא לשון רבים שהם ב"פ פרסה שגימ' משה כנ"ל ור"ל שע"י ג' בחינות מש"ה הנ"ל נשסעים ומתבטלים הדינים, ואז נמתקין כל הגבורות ברחמים ובחסדים אמן

י"ל ע"ד רמז עפ"י שביארנו (הגמרא ברכות נ"ז) גבי עוג מלך הבשן שאמר איזל איעקר טורא בר תלתא פרסה כדי להרוג ח"ו את ישראל. דהיינו הוא כי עיקר קיום ישראל בעוה"ז הוא ע"י תורת משה רע"ה שעל ידה נמתקין כל הדינים ברחמים וחסדים כידוע מדברי רז"ל. והנה יש ג' בחי' משה. כי משה רע"ה הי' הגואל במצרים וקיבל תורה מסיני. ויש עוד בחי' משה בכל דור ודור ע"ד שאמרו אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא ויש בחי' משה בעת הגאולה העתידה שהוא יהיה הגואל כי מה שהיה הוא שיהיה הוא ר"ת משה כידוע לכן נרמו בפרשת החוד"ש הזה לכם ג"כ ג"פ משה כי החוד"ש הזה לכם ס"ת משה. הז"ה לכ"ם רא"ש. ס"ת משה. לה"ם אי"ש ש"ה. ס"ת משה. לרמוז על ג' בחינות משה הנ"ל. שע"י הוא קיום העולם והנה פרסה גימ' מש"ה. לכן אמר עוג איזל ואיעקר טורא בר תלתא פרס"ה. כי רצה לבטל ח"ו הגימל בחי'

סגולה לפרנסה – כסף הבא ממקום טהור

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל" (י"א, מ"ז)

כותב בעל התפארת שלמה זי"ע על אתר "כבר בארנו במ"א בענין השפע אם היא ממקום קדוש וטהור. לא כן אם היא באה מהסטרא אחרא ח"ו הוא מטמטם את לבו של האדם. וז"ש ביוסף חי' רעה אכלתהו טרוף טרוף יוסף פי שהי' דואג על השפע של מצרים שהיא בחי' חי' רעה שלא יהנה יוסף ממנו. אך מה עשה הקב"ה ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף שהברכה הי' שורה למען יוסף לבל יה' לו יניקה מטמ"א משפע של מצרים רק מסטרא דקדושה. וזה ג"כ הנאמר כאן להבדיל בין הטמא ובין הטהור וגו' ובין החיה הנאכלת ובין החיה היא השפע מטמ"א אשר לא תאכל שצריך שמירה מזה כנ"ל